

Szerkesztőség és kiadóhivatal
hová a lapba szánt kéziratok
— reklamációk és —
előfizetési pénzek küldendők
— **Maros-Vásárhely,** —
Szentgyörgy-utca 9. szám.
— ev. ref. lelkészi lakás. —

VASÁR NAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:
minden vasárnap.
ELŐFIZETÉSI AR:
Egy évre 4 kor. Negyedévre 1 kor
Fél évre 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Kenesi Kenessey Béla, ev. ref. püspök.

Kenessey Béla erdélyi ref. püspök.

Felemelő érzélemmel emlékezünk vissza 1908. február hó 18-ára, a mely napon erdélyi ref. egyházkerületünk egyhangu bizalma és szeretete Kenessey Béla theologiai fakultási igazgatónk, egyházkerületi főjegyzőnköt hívta el, az oly fájdalmas váratlansággal megürült erdélyi ref. püspöki állásba.

Ilyen szép, lelkes napját egyházkerületünknek még nem értük. Az akaratok mind egyértelműen összpontosultak. Nem volt itt szét-huzás, nézeteltérés. Vezérlő főgondnokaink, többi világi és egyházi előjáróink, főiskoláink képviselői mind-mind egyet óhajtottak, egyet cselekedtek. Azért ez a nap örömünk és reményünk is. A hol a lelkek érzelemben és cselekedetekben ennyire egyik tudnak lenni, ott bizonynyal magasabb, szentebb erő ihlette őket, a mi által prófétai lelket nyertek, új szívet kaptak; szemet a látásra, fület a hallásra.

Erdélyi ref. anyaszentegyházunknak minden egyes hive hálát adhat a jó Istennek ezért az egyetértésért. Mi pedig, kik szintén szerencsések vagyunk új püspökünk fenkölt, ideális lelkületét ismerni, úgy érezzük, hogy ebben az esztendőben nemcsak a természetben, a minket környező világban jön a tavasz, hanem egyházkerületünk hitéletében is. Egyházunk épülete törvényekkel, rendeletekkel erős fundamentumon szilárdan, szépen van felépítve, mint egy erős bástyákon nyugvó fényes vár, sőt közelebről meg is renováltatott, de mégis, mégis mintha eddig még mindig hiányoznék valami a fényes oszlopok hordta erős hajlékból! És a mi hiányzik, az a *hit ereje*, az *evangelium szelleme*, a *krisztusi szeretet melege*. Ezt a kincset fogja a mi drága Főpásztorunk nyája ezreinek elhozni; az ő lelke ezekben a kincsekben oly gazdag, hogy tele marokkal nyujthatja azt mindeneknek. A krisztusi igazságokat nemcsak hirdetni, de életével, ténykedésével érvényesíteni is fogja. A szeretet nemcsak az ajkán, de a szívében is élni fog; bölcsessége nemcsak ragyogni, de melegíteni is fog és így kikeletet támaszt a fagyos szivekben, megtöri a közöny és hitetlenség jégkérget, felemeli a csüggedőket. Misszionáriusa lesz egyházának és hazájának, mert

kétségtelen igazság, hogy a hány veszendő lelket megnyer a Jézus tiszta tudományának, annyi derék polgárral erősíti szeretett hazánkat.

Annyiszor mondjuk és halljuk, hogy az Úr az idők teljességében megjelenik és megnyilatkozik az emberek előtt, vagy, hogy a mikor a veszély a legnagyobb, akkor áll hozzánk a legközelebb a jó Isten. Nekünk úgy tetszik, hogy ez az igazság most is fényesen beigazolódtott. Hiszen mindnyájan látjuk a hitetlenség ördögének pusztításait, a közönyösség veszedelmes tétlenségét; látjuk, hogy a bűnök tengere elnyeléssel fenyegeti az igazság hajóját; látjuk, hogy a vallásos élet békés fejlődését és boldogító áldásait, a felekezetieskedő klerikalizmus, ország-szerte felforgatással fenyegeti; látjuk az ultramontánizmus hatalmas szervezkedését minden ellen, a mi nem katolikus, hanem: protestáns, református s így magyar! . . .

És ime az Úr kegyelme erős kezű, erős hitű, bölcs Vezetőt küld nekünk az új Főpásztor személyében, a kinek jöttére az elcsüggedt lelkek újra reménykednek és örvendező szívvel kiáltanak hozsánnát mert vallják, hogy ő Isten nevében jött.

Üdv, áldás, kegyelem, békesség és dicsőség ezért erdélyi egyházkerületünk új főpásztorának: főtiszteletű Kenessey Béla ömértóságának.

XC. ZSOLTÁR.

Te benned biztunk eleitől fogva,
Hajlékunk gyanánt tekintettünk atyánk!
Mikor még nem volt vérrel szerzett hazánk,
Mielőtt ég, föld alkottatott volna:
Már akkor voltál, — mint erős Isten;
Sem kezdet sem, sem vég, rád nézve nincsen.

A gyarló embert te meghagyod halni,
Ezt mondog minden földi-vándor népnek:
Legyetek porrá, — ide mások lépnek.
Előtted a sok ezer év is annyi:
Mint nekünk egy nap, a melyet hamar
Az éjnek sötét fátyola takar.

Elmulni hagyod oly hirtelen őket:
Mint álmot, melynek ébredéskor vége;
Vagy mint a fűvet, mely a mező éke,
De forró hőség miatt meg nem nőhet;
Még reggel szépen zöldellik, — estve:
A száraz kóró színével festve.

Ha erőd súlyát érezteted velünk
 Mi urunk! a te búsulásod miatt:
 Mely reánk gyötrő félelemmel kihat,
 A porba hullva, mentő szót nem lelünk;
 Mert nyilván a sok titkos bünt, vétket,
 Fenyítí akkor ítélő széked.

Haragod miatt életünknek napja
 Kímondott szóhoz jut hasonló sorsra.
 Mikor azt a szél elragadja gyorsan:
 Tőled függ időnk, mert kegyelmed adja;
 S az a rész, melyet számunkra mértél:
 Alig több hetven, avagy nyolcvan évnél.

Ha kedves volt is elragadó képe
 Az életútnak, merre pályánk haladt;
 De tövis rejlett a virágok alatt,
 S óh hányszor voltunk megszakgatva, tépve!
 E földön minden csak álom, árnyék;
 De nálad ott fenn, jobb haza vár még.

Te taníts meg hát kegyelmesen minket.
 Mi legyen rövid éltünknek titka?
 S hogy a menny akkor lesz előttünk nyitva:
 Ha véghez visszük mire igéd intett;
 Könyörülj rajtunk! adj jóra erőt:
 Hogy bátran járjunk szent színed előtt.

Áraszd ki reánk irgalmadat reggel.
 S mind estig, merre hivatásunk vezet:
 Nyujts felénk atyánk! gyámolító kezét;
 Vigasztalj könnyíts, ha bánat, gond terhel:
 Derüljön immár elborult arcod,
 S jó kedvvel vívjuk a nehéz harcot.

Végezve mind azt, mit végeznünk kellett,
 Miként a jámbor és hűséges szolga
 A kinek helyben — hagyva minden dolga,
 Fíui erős bizodalunk mellett:
 Kínél van örök dicsőség, béke,
 Hisszük, hogy hozzád jutunk az égbe.

Papp Mihály

b. gyulai ev. ref. lelkész.

A mi püspökünk.

Mint májusi szellő fuvalma, mely új életet kelt, úgy járta be a hir egyházkerületünket: a falvakat és városokat, hogy Kolozsvárt egyházkerületünk vezető férfiai egyhangú szavazattal Kenessey Béla theologiai igazgatót és kerületünk főjegyzőjét választották meg püspökünké. És széles ez országban kiült a református hivek arcán az öröm, hogy már nem áll főpásztor nélkül a nyáj, mert van szívünk szerint való püspökünk.

— Csodálatos is azoknak erkölcsi hatalma, a kik járnak életük minden napjaiban az igazság útjában és cselekszik alázatos szívvvel a mznnyei atya akaratát . . .

Kenessey Béla főpásztorunkat, Erdélyben még ma is személyesen sokan nem ismerik, de azt tudta róla az utolsó földmives ember is, hogy egyházát nagyon szereti, hogy bölcs szívé, alázatos lelkü szolgálja az urnak és igaz lelkiismeretü munkássa Isten országa terjesztésének.

Bizony a jó hirnév drágább aranyból-ezüstnél, e hir kelt szánra a választás után és szált szájról-szájra, — és ez örömondásból formálódott ki népünk lelkében az új főpásztor nemes alakja és a remény, hogy nemsokára eljön ő öveihez, az evangelium vizével és új életre kelti a lankadt tagokat.

A midőn most az események hatása alatt elandalodik lelkem, önkénytelenül is feltáru előttem a multnak képe. A multnak homályából kialakul lelki szemeim előtt egykori nagynevű püspökünknek, Szász Domokosnak alakja.

Ezelőtt tizennégy évvel sürgönyileg hívott fel magához. Csakhamar elintéztük hivatalos dolgunkat. Azután azzal az atyai közvetlen bizalommal társalgott velem, melylyel viseltetett irántam egész haláláig.

Először beszélünk az ő kedves gyermekeiről, a körlelkészséget így szokta nevezni. Azután a Szeretetház került sorra. Egészen bele melegedett, a midőn terveit előadta, szeme lángolt, szava zengőbb lett. Végül kérdezte tőlem: Nő tudja-e a kolozsvári theologia ügyének jelenlegi állását? És a kérdésre is maga felelt: már meg vannak jórészben tanáraink is. Képezze — mondá — nagy reményem van, hogy Kenessey Bélát, a pesti theologia kiváló tanárát megnyerem igazgatónak . . . Azután lelkesedéssel beszélt Kenessey Béla egyéniségéről, nagy tudásáról, hatalmas szervező képességéről. Beszédét azzal végezte be: maga még meg fogja érni azt, hogy Kenessey nem csak erdélyi részünkben, hanem protestáns egyetemes egyházunk életében is nagy szerepet fog vinni. E kijelentésével ülőhelyéről felállt, egész lényében kiegyenesedett, arca ragyogott, látta egy szebb jövő, képét és hithű lelke örvendett, hogy a nemes munkára sorompóba hívhatja mindazon munkásokat, a kik felől bizonyos, hogy a nem hiába hasogatják a levegő eget.

Csodálatos látó képessége is volt néhai Szász Domokos püspöknek. — Ha egy párszor beszélt valakivel, megismerte a velőkoszlásáig, — így ha valakit munkára hívott, választottaiban ritkán csalódott. Ő mondotta egy más alkalommal nekem: „Tegyen más, amit akar, de én megüresedett állásaink betöltésénél nem hagyom népemet magára, ellátom jó tanácsokkal, felvilágosításokkal, mert ha nem állok mellette, könnyen érdemtelen sáfárok kezébe kerül az én nyájam. Isten országa pedig hű munkásokat kíván.“

De visszatérve tárgyamhoz, Szász Domokos püspök óhajtása szerint, a többi jeles tanárok élén Kenessey Bélát hívta meg 1896-ban a kerületi közgyűlés a kolozsvári theol. fakultás igazgatójául. Hol azután ő a papnevelő főiskola élén, annak szervezése, megizmosítása, tudományos színvonalra emelése érdekében nagy és tiszteletreméltó munkásságot fejtett ki. Így csakhamar egyházkerületünk köztisztelete vette körül a jeles egyházi férfiut, úgy, hogy már 1896-ban igazgatótanácsos lett és 1899-ben, midőn a lánglelkű püspök Szász Domokos halála után, a püspöki állás Dr. Bartók György kiváló személyével betöltetett, a kerület Kenessey Bélát választotta meg az egyházkerület második egyházi méltóságára, a kerületi főjegyzői állásra. Az 1904. évi Zsinaton az egyetemes egyház törvényhozó tisztében is nagy szerepet rótt rá a közbizalom, úgy, hogy új egyházi törvényeink megírásában neki nevezetes része van.

Sok irányu elfoglaltsága mellett, művelte az egyházi irodalmat is. Szakavatott tollal, gyönyörű magyar nyelvezettel, sok szép egyházi beszédet írt; ezen kívül egész sorozata jött a nyilvánosságra tudományos és népies munkáinak, a melyekben mind az örök szépet, igazat tárta olvasói elé, hogy a lelkeket foglyul vigye a Krisztusnak.

Kenessey Béla élete egy szép harmonikus életfolytatás, annak eddig minden napját a szeretet és a munka töltötték ki. Maga mondja, hogy elég hosszú tanári pályáján, egyetlen órára nem ment be anélkül, hogy ne könyörgött volna magában bölcs Salamonnal: „Adj azért a te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja megítélni a te népedet és tudjon választást tenni a jó és gonosz között.”

És vajjon az ilyen imádságos lelkű pap megelégedhetett volna-e a tanári kathedrával? Kolozsvár ékes szószékein, a nagy hívő sereg előtt, hányszor hirdette ő Istennek beszédét! A hívő sereg pedig sietett hallgatni, a lélekszerint való papot. Magam is hallottam, vidéken, két alkalommal beszélni: Székelyudvarhelyen és a papolci templom szentelésén. Megvoltunk hatva mind, úgy éreztem e magasztos pillanatokban, mintha Nagy Péter szónoki varázsával állottunk volna szembe. A papolci templomszentelésen mondotta nekem Kenessey beszéde után egy kath. hallgató: „Ez órában nem volt közöttünk személyválogatás, mindnyájan egyek voltunk a Krisztusi szeretetben.”

A nagy lelkek hatalma az Istentől, hogy eltudják oszlatni a lenyűgöző ellentéteket és legalább egy-egy pillanatra, szavuk által, még a tévelygők is meglátják az igaz világosságot.

Tizenkét éve, hogy Kenessey Béla tagja erdélyi egyházkerületünknek, e tizenkét év sorozata az ő áldásos munkásságának — és gyümölcse, hogy ma egyhangú akarattal egyházkerületünk püspöke.

Magasztos pillanat volt az, a mikor a választó

közgyűlés előtt palástosan megjelent a mi püspökünk. A szivekből fakadó éljen, mint a szeretet és bizalom üdvriadalma szólt az ünnepelel felé. Báró Bánffy Dezső főgondnok lelkes beszédére, — néma csendben szólt az illetett lelkű főpásztor szava, lélektől-lélekig. Az arcok kiderültek és az a sok művelt ember egy volt érzésben, egy volt gondolatban, mindenki érezte, hogy itt ez órában Isten szent akarata vezette egy-ségre a lelkeket. És az új püspök szava csak szállt és olyan lett, mint az evangelium: „Menni akarok — mondá — az én atyámfiai közül a legnagyobbaktól a legkisebbekig, hogy egymásnak hitét kölcsönösen erősítsük; én az ő hitökből meritek, ők az enyémből vegyenek valamit, hogy a személyes, közvetlen érintkezésből építtessünk együttesen lelki házzá. Nem azért akarok menni, hogy bírálgassak és esetleg kárhoztassak . . . Azért kívánok szertejárni a gyülekezetben és az emberek között, hogy egy-egy italnyit vigyek az élő viznek forrásából, mely Istennek ereje, minden hívőknek üdvösségére.”

Nekem úgy tetszik, kedves olvasó, hogy e magasztos pillanatban, mintegy lélegzetét visszafojtva, ott a gyűlés felett egy fenséges magaslaton megállt a dicsőült Szász Domokos és gyönyörködött az ő szeretett barátja, lelki rokona, utóda ünnepélyében és az ő annyira szeretett egyházkerülete impozáns egységében . . . Gyönyörködött Ilyés prófétánk az ő jövőmondása beteljesülésében.

Kedves olvasó a jó cselekedet, az igaz munka meg nem szégyenül. Ime, a hű munkás főpásztor művei: a körlelkészségek, a theologia, a szeretetház fejlődnek, izmosodnak az anyaszentegyház javára. És ez intézményeknek minden más szent ügygyel együtt, ma már vezére lett, mint főpásztorunk Kenessey Béla; ki felől mondotta volt az Úr az ő nagy elődjének: Menj el és hird el őt, mert ő léssen, a ki te utánad bevezeti az én népemet az ígélet földjére.

És az ígélet beteljesedett. — És a főpásztor nyája élén áll és élni fog a népért, a néppel Isten dicsőségére. Korán hivatott el a nagy munkára, mint Mózes, — mert még csak 49 éves. De az Úr tudja az ő munkásainak idejét, — sok a végezni való! . . . Örvendezzen tehát a református Sion és mondjon üdvözlét: Soká éljen a mi püspökünk!

Péchy Árpád, ref. lelkész.

Tudom . . .

A János evangéliuma 9. részében Jézusnak egy igen tanulságos csodája van feljegyezve. Valóban hálásak lehetünk az evangelista iránt, ki e fontos történetet ily részletesen feljegyezte.

Jézus meggyógyított egy vak embert. Az új testamentum hat vak ember gyógyításáról tesz említést. Ez a vak különbözött a többtől abban, hogy születésétől fogva vak volt. Jézus tehát nem valamely elve-

szített képességet adott vissza, hanem olyan képességet ajándékozott neki, melyet ezelőtt soha sem birt.

E vak ember nem kiáltott Jézus után, mint Bartimeus, nem is úgy vitték őt Jézushoz szerető barátok, mint ama gutta ütöttet, hanem egyszerűen, Istennek tetszett, hogy e szerencsétlen emberben dicső dolgait megjelentsen. És e csodás dolog mily egyszerű módon ment végbe. Sarat kent szemére az isteni orvos s elküldte a Siloám tavához, hogy mosakodjék meg. A vak engedelmeskedett. Nem kicsinyelte a parancsot úgy mint Neámán kicsinyli Elizeus hasonló parancsát. Az engedmességet áldás jutalmazta. Nagyobb, mint remélte. Egy új világot nyert, mit azelőtt soha nem látott. Sietett vissza a helyre, hol Jézus szólta vele, de nem találta őt s haza ment. Először a szomszédok s régi ismerősei vették észre a nagy változást. Kérdezték, faggatták, hogy miként történt mindez. Elmondta őszintén, világosan az eseményeket, csak arra a kérdésre nem tudott felelni, hogy hol van a Jézus?

„Nem tudom!“ Mily gyarló felelet. Mikor azután elvitték őt a farizeusok elé, akik azt a hibát találták a dologban, hogy szombat napon történt, tehát csak gonosz ember műve lehet e csoda és mikor megkérdezték őt, hogy minek tartja Jézust, ezt felelé: Próféta az. Ez is nagyon gyarló felelet, nagyon silány bizonyoságtétel azokhoz a bátor kijelentésekhez képest, miket más bizonyoságtévők ajkáról hallunk. Mily más-kép hangzik Péter nyilatkozata: Te vagy Krisztus, az élő Istennek Fia! Vagy a pogány százados felkiáltása Jézus keresztyénél: Bizony ez ember igaz vala.

Másodszor is megkérdezték a meggyógyult vakot, hogy nyilatkozzék, mert „mi tudjuk hogy az az ember bűnös“. Erre azzal kezdte, hogy ő sem tudja, hogy bűnös-e Jézus, vagy nem?

Az ilyen bizonyoságtétel felett bizony könnyen hajlandók lennének pálcát törni. Mennyivel többet tudunk mi ennél az embernél! Nemcsak ezen, de bizonyára több más kérdésére a farizeusoknak mennyivel jobban s helyesebben tudunk volna felelni, mint ez a tudatlan ember.

De távol legyen tőlünk ilyen okoskodás! Ez ember vallomásában van egy fontos dolog, mely nélkül mindenféle tudás hiába való lett volna. Hallgassuk csak bizonyoságtételét: Azt én nem tudom, ha bűnös-e, az egyet *tudom, hogy vak voltam és most látok.*

Atyámiai! Egyet tudott bizonyosan ez ember. Mi volt az? Az Istennek cselekedete; az Isten dolga, mely ő benne ment végbe.

Vajjon jó és hasznos dolog hivatkozni Isten dicső dolgaira, miket kinyilvánított egyházunk multjában, őseink diadalmas küzdelmeiben; jó és hasznos reá mutatni Isten dolgaira a jelenben, miket cselekszik külföldön a hatalmas keresztyén nemzetek között; de mindennél jobb, hasznosabb és szükségesebb, hogy olyan dolgaira mutassunk reá Istennek, miket mi bennünk végzett. Ilyen dologról bizonyoságot tenni a leghathatósabb és legigazabb bizonyoságtétel.

Tudhatunk sok mindent: angyalok nyelvén beszélni, titkokat s jövődőt mondani; lenne bár minden bölcsesség a mi birtokunkban, — ha nem tudunk valami olyan dologról, mely szeretetet támasztott bennünk Jézus iránt, — minden tudásunk nem ér semmit.

E meggyógyított vak nem csak tudta, hogy mily nagy változás történt rajta Jézus által, hanem ezt

türelmesen, szeliden el is mondotta, valahányszor kérdezték. *Tanuljunk tőle szelidséget!*

Amikor faggatták, mikor a farizeusok vallatták, nemde természetesnek látszott volna, ha azt mondta volna: semmi közöm hozzátok, most már nem vagyok többé koldus, nem szorulok többé almsizsnátokra, meg tudom magam is keresni kenyeremet. Ő azonban szeliden válaszolt kérdéseikre. Sok kérdegetés után végre így szól: „Immár megmondottam néktek s nem hallottátok? Miért akarjátok ismét hallani? Nemde ő tanítványai akartok ti is lenni?“

Mikor téged faggatnak hited felől Atyámia, él-e benned az a remény, hogy Jézus tanítványai akarnak lenni a kérdezősködők?

Végre ez embert kiveték a gyülekezetből. Miért? Az irás felel: mert már elvégezték a zsidók, hogy kirekesztik a gyülekezetből azt, aki Krisztusnak vallja Jézust. — De hát oly nagy bűn volt ez? Mi oka volt a zsidóknak ily határozatot hozni? Mi okuk volt e határozatot érvényesíteni éppen ez esetben, midőn egy csodás és többszörösen bizonyított isteni ténynyel állottak szemben? Okuk nem volt erre! Mi indította hát őket ily cselekedetre. Hitetlenség? Több mint hitetlenség! Gonoszság. A gonosz szándéku hitetlennek hiába mondod, hogy *tudom*. A hitetlenség előtt nem ér semmit a tudás, még ha isteni tények képezik is annak alapját. A hitetlen nem tényekre, hanem képzelt dolgokra épít, mert erre kényszeríti vad s kegyetlen zsarnoka, az önzés, mely mindent önmagának igyekszik megtartani és semmit másnak adni nem akar. A farizeusok bűne a legközöségesebb, hétköznapi bűn volt. Feltették tekintélyüket, hatalmukat s ez vakká tette őket. Csoda-e, ha nem látták azt a nagy isteni szeretetet, mely a vakon születettnek vissza tudta adni szeme világát

A gyülekezetből kivetett embernek szivét mily érzelem töltötte be? Bizonyára keserű érzés. Olyasféle, mint a milyen eltöltötte a tékozló fiú szivét, midőn értesült arról, hogy bátyja nem akar bejönni, hanem kívül zugolódik. Olyasféle, mint a milyen érzés megkeseríté Pál apostol lelkét, midőn megtérése után először ment Jerusalembé s az apostolok hidegen fogadták s rövid idő múlva távozni volt kénytelen.

Mikor mindenki elhagyta, egy valaki hozzá jött. És ez Jézus vala, Jézus nem hagyta el. Sokat veszített de Jézusban mindent megtalált. Értsük ezt meg jól! Jézus minden! Ha Őt igazán óhajtod, nem fogsz viszsziariadni a Róla való vallástételtől.

Isten igéje.

Jöjj Jézus ur a meghallgatás bizonyosságával.

Boldogok, kik Isten beszédeit hallgatják és megtartják. Luk. 8. 21.

Csodálatos, hogy mi bűnös teremtmények imádkozhatunk. Ha meggondoljuk, kik vagyunk mi, és ki Isten? úgy reszketnünk kellene, ha mi az ő színe elé kerülünk. De ő még biztat is minket, hogy lépünk bizalommal a kegyelem széke elé. Ez nem azt jelenti, hogy mi félelem és alázatosság nélkül közeledhetünk hozzá, hanem azt, hogy mi a meghallgatás teljes bi-

zonyosságával imádkozhatunk. És a példák azt mutatják, hogy ő meghallgatja az imádságot Ezékiás imádkozott (II. Kir. XIX., 15.) és Senacherib serege levágtatik egy angyaltól. Ilyés imádkozott és az Úr tüze leesett és megemészté égő áldozatát. Az apostolok imádkoztak és a Szentlélek kitöltetett reájuk. A gyülekezet imádkozott és az angyal megszábadítá Pétert. Mi valóban nem várhatjuk, hogy minden földi jót, a miért imádkozunk, megnyerünk, mert néha olyanokat is kérünk, a melyek kárunkra vannak; de bizonyosak lehetünk, hogy Isten megadja azt, a mi javunkra szolgál. Azonban, ha mi lelki javakat kérünk, bűnbocsánatot, megszentelődést, szóval idvességünkre való dolgokat, úgy bizonyosak lehetünk, hogy meghallgattunk, mert megiratott: „meghallgattunk, ha Isten szive szerint könyörgünk“ és „Isten akarja, hogy mindenkin segítve legyen“, Jézus mondja: „Kérjétek és megadatik“, vagy „Ha valamit kértek az Atyától az én nevemben, az meg fog adatni néktek“. A mi legjobb imádságunk sem méltó arra, hogy Isten azt meghallgassa; de Isten mégis meghallgatja, mert Jézus könyörög érettünk. Ha személyesen méssz el egy király palotába, oly célból, hogy a királynak folyamodványt adj át, nem eresztenek be, sőt folyamodványodat is aligha kézbesítik. és ha kézbesítik is a királynak, nem olvassa el. De ha a király fia jönne eléd és mondaná: „Kérvényed magam fogom Atyámnak átnyújtani, sőt kérni is fogom, hogy segítsen rajtad“, akkor bizonyos lehetnél, hogy nem kértél hiába. No nézd, ezt cselekszi Jézus az ő Atyja elé viszi a mi gyenge imádságunkat és azt mondja: „Bocsáss meg e szegény bűnösnek én érettem és teljesítsd kérését.“ És megiratott, hogy az Isten őt minden időben meghallgatja. Remegő, megcsalatott-bűnös örvendj, mert ime van barátod, szószólód, ki Isten trónján ül. Bármilyen csekély értékű is a te kérésed, Jézus imádkozik érted és az ő imádsága meghallgattatik. Kell-e még valami, hogy megvigasztalódva imádkozz? Lépj hát örömmel a kegyelem székéhez, hogy irgalmasságot találj és kegyelmet nyerj akkor, mikor neked szükséged leszen arra.

Qlvassuk I. Kir. 18: 21--39 II. Kir. 19. Ap. csel. 1: 13, 14, 2: 1-4, 12: 5-17. Máté 7: 7-11 János 14: 13, 14, János 17. Zsid. 4: 14-16, 7: 25. I. Ján. 5: 14.

Kegyesség útja.

Védekezés a kísértés ellen.

Egy atya a következőket írta fiának, ki a hitetlen környezet miatt veszélyben forgott: „Ha én zsebtolvajok közé kerülök, úgy tudom mit kell tenni. Begombolom kabátomat jó szorosan, zsebemet jól befogom és mihelyt lehetséges az ő társaságukból szabadulok. Kedves fiam! az emberek a kikiről te irsz, lehet,

hogy becsületes illedelmes népek, de mégis zsebtolvajok, mert ők a legjobbat, a legértékesebbet, az Istenben és Üdvözítődben való hitedet nem a zsebedből, hanem a mi még rosszabb, a szivedből lopják el. Tégy úgy mint már mondtam: lehetőleg zárd be szivedet előlük, tartsd kezedet szorosan a hit kincsén, menj az Isten utján és imával az utadon igyekezz te, hogy az ilyen társaságtól oly hamar, a milyen hamar lehetséges szabadulj és a jövőben kerüljed őket. Tartsd meg hitedet a szüzeséggel, igazsággal, szerénységgel és minden erénnyel, melyek a hitből erednek, Isten áldjon meg tégedet kedves fiam és őrizzen meg és légy magad a választék és a fal a szived körül. Tartsd meg jól amid van, hogy senki se rabolja el a te koronádat.“

Az imádság ereje.

Egy norvég vándormatroz, ki otthonát már 21 éve elhagyta és 16 év óta nem irt haza édes anyjának, egy karácsony reggelen nagyon szomoruan ballagott walesi tengerparton levő nagy kikötő Sardiff körül. Egy templomhoz érve, bement abba s a lelkész meghívta a tengerészek számára a következő napon tartandó ünnepélyre. Ezen megjelenve, egy papir darabot adtak neki, melyen e szám állott: 400. E számra ajándékol kapott egy tüvel kötött gyapju nyakkendőt. Figyelte egy kevéssé, s ime egy levelet talált arra erősítve e címmel: „Azon matróz számára ki ez ajándékot nyeri.“ Kinyitotta azt és egy barátságos üdvözlést talált abban attól a nőtől, ki ez ajándékot készítette és ajándékozta. „Én — írja az ajándékozó — 70 éves vagyok, három gyermekem van a tengeren, ezek közül a legfiatalabb már 16 éve nem irt nekem, nem tudok semmit róla.“ A levél alá volt írva — képzelhető a mi matrózunk nagy csodálkozása — az ő anyjának neve! A fizetéséből még 540 márka járt neki, átvette azt, fölszerelte magát és az első gőzhajón haza ment az anyai szívet megörvendeztetni s egy boldog új évet szerezni neki. Egészen bizonyos, hogy ez az asszony *imádságos* anya volt.

Egyháztársadalmi élet.

Ifjaink egyházi gondozásáról. A szerencsésebb viszonyok között élő hatalmas nyugati protestáns népeknél évszázadokra visszatekintő organizált egyháztársadalmi élet van, belmissiói munkásság foly, a különböző ifjusági egyesületek, mint a vasutak behálózák az országot, virágzó, pezsgő egyházi életet teremtve mindenütt; minden községnek meg van a maga egy vagy több ifjusági egylete s a nagy városokban különféle tagoltságban egész sereg a számuk: itt hospicok vándorló iparos legények számára, a hol meleg otthont találnak az utazó iparos ifjak s nem kerülhetnek rossz társaságba, ott minden szükségességgel berendezett egyesületi házak, a melyekben külön helyiség a tanoncok, külön a segédek számára gazdag könyvtárakkal van, külön ismét a próbákat tartó ifju-

ságból alakult egyházi énekkarok részére s mindenütt van egy-egy nagy terem, a melyben építő és oktató felolvasásokat, előadásokat tartanak az ifjuság számára. — Megmérhetetlen az az áldás, a mi az ilyen egyesületek nyomán fakad: szorgalmas munkásokká, lelkes polgárokká és mindenekfelett buzgó keresztyénekké növelve fel az ifjuságot. Itt igazán érezheti az egyház minden tagja, hogy az egyház neki a legnagyobb erősege, támasza, testi és lelki szükségeiben.

Hol vagyunk mi ezek mellett? Bizony hol vagyunk?

Am hisszük és tudjuk, hogy már mindenfelé ébredt a jó akarat a nem a magunk hibájából történt mulasztásokat helyrehozni.

És ebben a reményben újítjuk fel azokat javaslatokat, a melyek az egyházi Értekezletnek tordai közgyűlésén elfogadva, az ifjuságnak az eddiginél fokozottabb gondozása céljából alakítandó ifj. egyesületekre vonatkoznak.

1. Minden egyházközségben, a hol még nem lenne, szervezendő ref. ifjak társasága, a melynek tagjai fogadalmat tesznek arra, hogy a Krisztus iránti hűségben, az egyházhoz való ragaszkodásban, a mire a konfirmáció alkalmával fogadalmat tettek, hiven megmaradnak.

2. A társaság szervezése az egyházközség lelkészének vagy lelkészeinek a feladata s a társaság legfőbb öre is a lelkész és a presbyterium.

3. A társaság célja, hogy egyházas szellemű s általán nemes hatású társaskört biztosítsanak az ifjunak; egészséges szellemi táplálékot nyujtsanak lelkének s ez által szorosabban az egyházhoz fűzzék azt.

4. E célból minden hónap egy vagy két vasárnap délutánján összejűlnek a tagok az egyház vezetősege által e célra kijelölt helyiségben, a mely összejűveteleken ének, ima, bibliai olvasás és magyarázás tartanak szavatokkal s építő, tanító tartalmu felolvasásokkal, előadásokkal vagy beszélgetésekkel. Ezek az összejűvetelek a hidegebb időszakban felhasználhatók ifj. istentiszteletek tartására is, a melyeken a lelkész az ifjuság lelki szükségletének s értelmi fejlettségének megfelelő beszédet tart. Általában az összejűveteleknek melegnek, bizalmasnak kell lenni. A gyűlekezet lelkésze és presbyteriuma helyet jelöl ki a templomban s a hol a felügyelők számba veszik urvacora vétel alkalmával a hiányzókat s ok nélkül mulasztókat szeretettel, ismétlődés esetén szigoruan megintja a lelkész. A társaság tagjaiból énekkar szervezendő, a mely énekkar a társaság nyilvános ünnepélyein s néha az istentiszteleten is közreműködik.

5. A társaságba való belépés önkéntes. A lelkész azonban a társaság minden tagjának lelkére köti a taggyűjtést. Tag lehet minden egyházunkhoz tartozó konfirmált ifju. A belépő a társaság tagja marad, ha a társaság szellemével össze nem férő magaviseletet nem tanusít nagykorúságig vagy a mig a községből eltávozik. Az eltávozó iparossegéd, katona, cseléd stb. a társaságtól a pap által is láttamozott igazolványt kap, amelynek alapján új lakóhelyének társaságába felvétetik.

6. A társaság tagjai időnként nyilvános összejűveteit tartanak, hogy felhívják a közönség figyelmét és érdeklődését. Ilyenkor önkénytes adományok gyűjthetők a társaság céljaira vagy más ker. célokra.

7. A társaság az egyházmegyei és egyházkerületi Egyházi Értekezlet felügyelele alatt áll.

A megalakulásra legalkalmasabb a legközelebbi konfirmációi ünnepély, a melynek minden részében melegnek, meghatónak, felemelőnek kell lenni. A megáldás után mondandó záróbeszéd épen alkalmas lesz a társaság megalakulására való felhívásnak.

H i r e k.

Olvasd a bibliát.*)

(János ev. 4. 43.—54.)

Jézus meggyógyítja az udvari főember fiát.

A mai történet a harmadik példa, mely mutatja, hogy Jézus miképen bánt egyes lelkekkel, kiket az Isten országába akart vezetni. Mielőtt nagy sokasághoz beszélt, előbb egyes emberek szívét hatotta meg igéjével, szeretetével, isteni hatalmával. Ebben is nyilvánult a mustármag törvénye. És ebben különösen láthatjuk, hogy Jézus minden ember külön kérdéseire, aggodalmaira, szenvedéseire megadja a neki való feleletet és segítséget.

Oktató jegyzetek:

I. A főember baja. Jézus esudálatos eselekedeteinek hirtelen bejárta egész Galileát; mégis nagyon kevesen törődtek vele. A főember is bizonyára többet gondolt az udvari örömeivel, az ottani jó étellel, semmint azzal, a mit Jézus hirdetett. A világ gondjai nagyobb helyet foglaltak el szívében, mint lelkének üdvössége. Először egész háznépével együtt hitetlen volt; de az Úr az ő irgalmából kényszerítette, hogy foglalkozzék Jézus személyével! S ha nekünk szenvedést küld az Isten, ne gondoljuk, hogy csak haragjában büntet, hanem tudjuk meg, hogy szeretetében mibennünk is a hitet, a Jézusba vetett bizalmat akarja öbreszteni.

II. Jézus csodás segítsége. Jézus meghallgatta a szomorodó atya kérését, egyetlen szavára meggyógyult a gyermek, azonnal megszűnt annak szenvedése. Most is van ily hatalmas és segítségére hajlandó, könyörületes szíve. De Jézus még sokkal nagyobb áldást adott a főembernek. Megnyitotta szemét, hogy lássa, hogy élő hitre van szüksége, mely nem szorul a látható jelek mankóira, hanem a mely bizik Jézus igéjében. Megtanította állhatatosan imádkozni. S azután annyira növelte benne a hitet, hogy egész háznépét is Jézus követőivé tette. Kérjük az Urat, hogy mi bennünk is támaszson ily hitet.

Egy vándor útján elfáradott és megéhezett; zivatar is támadt, mely elől egy nagy fa alá menekült; ugyanaz a zivatar, mely odahajtotta, lerázta a fáról a gyümölcsöket is, a melyekkel jóllakhatott. Ránk sokszor azért küld az Isten viharokat, hogy Jézushoz meneküljünk, a ki lelki éhségünket esillapítja.

— **Br. Bánffy Dezső öngyméltósága s az erdélyi ref. egyházkerületi közgyűlés.** A lefolyt közgyűlés újabb tanúbizonyság arról az őszinte igaz benső összhangról, a mely bölcs vezetői s a közgyűlés tagjai között él. Ennek volt megnyilatkozása az a szívből jövő tisztelgés is, melynek az egyházkerület a lefolyt püspökválasztás után egyetértő indulattal kereste fel Br. Bánffy Dezső vezérő főgondnokot, hogy előtte többi főgondnok társai szeretetét, ragaszkodását, hódolatát fejezze ki. Vajha soha, egy pillanat jönne olyan, a mely az egyet nem értésnek parányi árnyalatát is idézi fel az egyházkerület vezérei s a kerület tagjai között, sőt hitűnk, lelkesedésűnk, közjóért hevülő szívűnk egészen adnók át nekik, hogy ily ők is megerősödvé állhassanak, mely mint őrállóink, felelősségteljes hivatalaikban.

*) Az Olajág című evangéliumi keresztyén laptársunkból. Az „Olajág” szerkesztője Paál Arpádné úrnő, Budapesten. A lapot melegen ajánljuk olvasóink figyelmébe.

— **Az Egyházközségi Egyházi Értekezlet** igazgató választmánya f. hó 18-án népes ülést tartott a püspökválasztó közgyűlés alkalmából. Deési Gyula e. elnök akadályoztatása folytán Nagy Károly e. alelnök elnökle mellett A választmány jóváhagyólag tudomásul vette Tárkányi György titkár jelentését a f. évi jan. 3-án tartott direktoriumi ülésnek lapunk 1. számában közölt határozatáról, a szervező iroda vezetőjének, Tóthfalusi Józsefnek jelentését az iroda eddigi működéséről. Megbizta az elnökséget és a szervezőirodát, hogy készítsen munkaprogramot a közelebről teendők iránt s tegyen erre nézve előterjesztést az április elsején tartandó választmányi ülésnek. Müller Béla pénztárnoknak jelentését tudomásul véve, köszönetet mondott a közhasznú takarékpénztár vezetőségének az egyesület pénztárának díjtalan kezeléséért s azon áldozatkészségéért, hogy a „Vasárnap” terjesztésére az idén 60 koronát adományozott. Elhatározta a hátralékosok erőteljes megsürgetését tagdíjaik befizetésére. A Rauwenhoff—Bartha Dezső „Protestantizmus története” c. munkára — pénztárnok jelentése szerint — 179 előfizető gyűlt; remélhető azonban, hogy ez a szám gyarapodni fog, a mire szükség is van, mert a begyűlt összeg távolról sem elég a kiadás költségeinek fedezésére. A Kádár Géza szerkesztésében megjelent „Vallásos költemények” c. gyűjtemény példányait a választmány több okból nem találta megvásárolhatónak. Az idei közgyűlés helyéül elfogadta a választmány azt a javaslatot, hogy Marosvásárhelyt tartassék, bevonva a különböző református egyház társadalmi egyesületeket, — mint nőegyleteket, ifj. egyleteket — és ezen a gyűlésen tisztáztassék. Értekezletünk viszonya más, ref. egyházunkban megindult hasonló irányu mozgalmakhoz. A közgyűlés idejére nézve azonban a választmány nem határozott, hanem megbizta az elnökséget, hogy a marosvásárhelyi egyházközséggel, a marosi egzházmegeyével és egyházi értekezlettel közösen állapítsák meg a legalkalmasabb időt.

— **Egyházi munkásság Szászvároson.** Mindig azt vallottuk, hogy az egyháztársadalmi munkásság körét, legközvetlenebb feladatát minddig az illető egyházközség sajátos helyzete határozza meg. A követelmények lehetnek mások és mások s ezért *csak egy bizonyos* intézménynek erőszakolása jót nem szülhet s nem eredményezheti a lelkek megnyerését, a buzgóság és Istenfélelem terjesztését. Arra pedig, hogy valamely egyházközségben miként lehet szép és fel-emelő munkát végezni, másik szép példa szászvárosi egyházunk, hol Bodor János derék, buzgó lelkész vezetése, bölcs mérséklete és széles látóköre által irányítva, az egyház előjárói mind részt vesznek a magyar és egyúttal egyháztársadalmi munkásság és tevékenység térein. Ennek jelentőségét, csak az méltányolhatja kellően, aki tudja, hogy Szászváros nemze-

tiségileg mennyire kitett helyzetben van. Ezért rendkívül fontos s a kisdéd nevelés terén pótolhatlan az „Ovó-egyesület”, a mely ez év elején szervezkedett újra s elnöke Dr. Lészay Lászlóné urnő. Megemlítésre méltó az ugyan nem felekezeti alapon működő „Leányegyesület” de mely a valláserkölcsei élet ápolásában s fejlesztésében munkás egylet, melynek buzgó vezetője Simon Ferencné polg. isk. igazgatóné. Az egyháztársadalmi egyesülésnek megfelelő szervezet: a „Református Szomszédság”, mely régebben mint temetkezési egylet létesült A múlt évben az egyháztársadalmi élet egész tevékenységére kiterjeszkedve szervezkedtek újra. Elnöke Bodor János lelkész és gekánja Megyaszay István atyánkfia. Adja Isten, hogy egyetértésben, békés munkában egyesüljön szászvárosi egyházunk kiváló elnöksége, presbyteriuma és ottani tanács karunk.

— **A „Vasárnap” késése.** A lefolyt püspök választás alkalmából közölni óhajtottuk új püspökünk arc-képét is, a melynek kliséjét azonban a cinkógraf intézmény oly későn szállította, hogy lapunk nem jelenhetett meg a maga idején. E késés miatt most terjedelmesebb, illetőleg összevont 8—9. számot vesszük olvasóink.

— **Szabolcska Mihály költeményeire** Az egyszerű, puritán káivinista papnak immár hatodik kötet költeménye jelent meg Singer és Wolfner kiadásában: „A magam ösvényén” címmel, mintha már a kötet nevével is jelezni akarná: bármit inondjanak is a blálók, én nem áldozom fel a formának a magam, a lelkem függetlenségét, megyek a magam ösvényén. És jól teszi. Az olvasó kedvvel, lelki gyönyörűséggel olvashatja a kötet bájos költeményeit. Lépten-nyomon megnyilatkozik az a véghetlen nagy szeretet, melyet a krisztusi evangyeliium, családja, hazája és szűkebb hazája, faluja iránt érez. A vallás keretén kívül eső nagy eszmék nem igen érdeklik. A mindennapi élet egyszerű eseteiről adnak hirt a falujában történekről s mig más ezek fölött mosolyog vagy futó részvétellel napirendre tér, addig Szabolcskában, épen ezek a kicsinyesnek látszó (de csak látszó!) dolgok fölötti elmélkedések közben születnek meg legszebb költeményei. Ezek igazán olyan dolgok, melyekről igaz az, mint maga a szerző mondja:

Hogy mi a költészet?

Sok embernek semmi, — soknak meg az élet Varázsa: akár a szerelem varázsa.

Ha nem érzed: senki meg nem magyarázza,
S nem kell magyarázni, ha szivedben érzed.

Ajánljuk a kötetet olvasóink figyelmébe. Ára 2 korona 50 fillér.

Sz. J.

Terjesszük a „Vasárnapot”.

Ország-világ

— **Erdélyi püspökválasztó közgyűlés.** Az erdélyi református egyházkerület e hó 18-án tartotta meg püspökválasztó gyűlését és titkos szavazással, de egyhangulag Kenessey Béla egyházkerületi főjegyzőt, a kolozsvári ref. theologia igazgatóját ültette a Bartók György halálával megürült püspöki székbe. A választó egyházkerületi gyűlésen báró Bánffy Dezső főgondnok elnökölt. Mély részvétellel szólt az egyházkerület elhalt püspökéről s azt a reményét fejezte ki, hogy méltó utódot választ örökébe a gyűlés, mert — így szólt — „nehéz viszonyok közt élünk és még nehezebb viszonyok várnak reánk.”

Az alakulás és az igazoló eljárás végeztével titkos szavazással történt a választás. Leadtak 141 szavazatot, mind a 141-et Kenessey Bélára. Az elnöklő főgondnok indítványára elhatározták a gyűlésen, hogy a választás ez eredményét fölterjesztik a kultuszminiszterhez, a király által való megerősítés végett.

Ezután küldöttség által meghíva, megjelent az egyházkerületi gyűlés előtt az új püspök. Bánffy báró nagyon melegen üdvözölte. Áldásos működést vár tőle. Beszélt a kerület nehéz helyzetéről s a püspök nehéz, nagy dolgáról, egyben kifejezést adott annak is, hogy minden törekvése elnöktársával harmonikus együttműködésre fog irányulni.

Kenessey püspök elfoglalva az elnöki szék mellett levő püspöki széket, háláját és köszönetét fejezte ki a bizalomért. Szeretné dicséretét zengeni — ugymond — az erdélyi magyar reformátusságnak, amely mindig meg tudja érezni, mikor van szüksége benső összetartásra. Néhány héttel ezelőtt az elnöki székéből hallottuk a figyelmeztető szót, vegyük észre, hogy megnehezült az idők járása fölöttünk és értsük meg a jóslást, hogy esetleg még véresebb felhők is tornyosulhatnak fölöttünk. Az egyházkerület meghallotta vezérének tömörülésre felhívó szavát. Programja igen rövid. „Én az egyházkerületnek egyszerű, igénytelen misszionáriusa akarok lenni, ha úgy tetszik, mint Arany János mondatja Lajos királylyal: hiszen én vagyok az ország számadója!” Az új püspök nagy elismeréssel emlékezett meg Bánffy Dezső báróról, aki a főgondnoki kar élén áll és akinek az adminisztrációban munkatársa akar lenni. Azután így folytatta: „De én Uramnak, Jézus Krisztusnak azt a parancsát kívánom teljesíteni, hogy: Elmenvén prédikáljatok és ezt mondjátok: elkövetkezett a mennyek országa, betegetek gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok és ördögöket üzzetek. Végül a vallási békéről tett néhány kijelentést az új püspök és üdvöt és áldást kért a református egyházkerületre.

Kenessey Béla az erdélyi új püspök mindenkitől szeretett és tisztelt vezetőembere volt eddig is a kerületnek. Végtelenül egyszerű, szerény és munkás ember, aki valahányszor felszólalt a konventi a zsinati üléseken, mindannyiszor a legnehezebb kérdéseket is megoldotta. Nagytudású theológus, igazán egyházias, komoly életű lelkész, aki mindenkinél előbbvalónak vallotta és tartja ref. anyaszentegyházunk érdekeit. Javakorbéli, szelíd, de erélyes ember, akinek kezei között igen jó helyen van az egyházkerület dolga.

Az eltévedt gyermek.

Amerikában mértőföldre terjedő lapályok vannak, melyeket praerienek neveznek; sok szép virág

és oly magas fű nő rajta, hogy kis gyermekek s némely állatok ki sem látszanak közüle. Néha találkoznak ott csörgőkigyók is, melyeknek harapása rögtön halált okoz: ragadozó állatok is, mint párduc, bivaly, farkas is vannak ottan. Ily prairiehez közel lakott G. nevű férfi, ki előbb Európában lakott, de gondolván, mikép Amerikában jobban tarthatja el családját, oda költözött. Ő nem volt gazdag, de annyit mégis birt, hogy Amerikában darab földet vásárolhatott magának. Eleinte naponként reggeltől estig elég dolga volt fiaival a földjén levő fák kiirtásával.

Mig G. ur fiaival a mezőn dolgozott, neje s egyetlen leánya, a kis Marinak odahaza mindenféle teendője volt. Mari persze csak 6 éves volt, de az aprómarhát ő etette és a szobákat sepegte; anyja ezalatt teheneket fejt s a többi munkát végezte el.

Estéknként a nappali szobában gyűlt össze a család. Ekkor könyvek hoztak el: az apa Marit s testvéreit oktató, az anya mellettük ült és varrt. Boldogok voltak mindnyájan s estvéjüket vidáman töltötték. Lefekvés előtt az apa egy fejezetet olvasott föl a szentírásból és egy éneket énekelt elő, aztán imádkozott és hálát adott Istennek, azon napon tapasztalt jóságáért.

Ezen tájon messze laknak az emberek egymástól s ha valami baj történik, nincs a közelben szomszéd, kit elő lehetne hívni: így G.-né mindig egyedül volt a kis Marival: mit igen barátságatlannak talált. G. ur azonban módot talált arra, mint adhasson az anyja jelt neki, ha őt haza óhajtja. Volt neki nagy vadászkiáltás, megtanítá nejét ezen különféle hangokat fujni, mindenik más-más jel volt, mit férje megértett. Egy délután Marinak szabad volt kívül játszani, mig az anya elkészíti a vacsorát. A vadászkiáltás az asztalon feküdt. Mari elvevé és vállaira akasztva, játékaival kifutott s közel az ajtóhoz nagy fa alá ült. Itt, a homokban kertet készített magának s egy ideig bábjaival játszott.

Nemsokára elmúlt kedve csendesen ülni: felkelt s kis tarka kavicsokat szedett kötényébe. Aztán a kapuhoz ment, mely nyitva állt és kinézett a szép prairie felé, mely oly messzire terjedt, mennyire a szem elérhette s óhajtott néhányat azon szép virágokból, melyeket a magas fűben látott.

Mari jól tudta, hogy nem szabad egyedül a prairiebe menni; de mert oly nagyon óhajtott a kék, piros és sárga virágokból magának, kísértésbe jött, kis távolságnyra a kaputól kimenni, elfelejtett mindent, mit kigyók, ragadozó állatokról hallott s kifutott a virágokat leszakítandó; mindjárt vissza akart jönni. De a ki okos, őrizkedik valamely rosznak kezdetétől, mert ha ezt megtették, könnyen másként végződhetik, mint gondoljuk s valami szerencsétlenség bizonyosan bekövetkezik. Ezt Mari is tapasztalta. Kívül annyi virágot látott, milyeneket előbb nem ismert, hogy nem gondolt másra, mint azokat leszakítani; messzebb jött el a kaputól, mint előbb hitte.

De a bokron, melyről a virágot szakasztá, egy pici madár ült ez sipogott s ide oda röpkedett; csak másfél hüvelyknyi nagyságu volt és fényes kék tollai, Ezek közt pedig aranyos és fekete tollakból. Colibri volt ez. Midőn Mari ezt látta, felkiáltott „oh!” Ekkor a kis madár elrepült más növényre. Szerette volna megfogni s kalitkába zárni, utánna futott egyik virágtól a másikhoz, de hiába. Végre megfordult s haza akart menni.

Azonban míg ő a madár után futott, oly messzire ért, hogy apja házát többé nem láthatá, mert a közelében fekvő erdő egyik része azt eltakará. De minthogy a praerikben nincsenek utak, a szegény Mari nem találhatott haza. Aggódott és szomorú volt, mert tudta, hogy nem jól cselekedett s anyja igen fog haragudni. Bánatba merülten ült le és kezdett sirni. Megkísérté a kürtöt fujni, de nem tudott belőle hangot kihozni. Körülnézett, ember nem volt látható s még atyja háza kéményének füstjét sem veheti ki. Kiáltott, de senki sem felelt, mert a közelben nem volt ház; semmi hangot sem halhatott a kis Mari.

Itt ült ő a tágas praerieben egész egyedül. Tudta, hogy nem sokára sötét lesz, a harmat leesik és neki szabad ég alatt a nedves füvön kell majd aludnia otthoni szép meleg ágya helyett. Most imádkozott Mari, Isten bocsátana meg neki azért, hogy eltávozott hazulról. Midőn térdeiről felemelkedett, kis távolságban magától egy szép fehér báránycsoporthat látott mely a gyöngébb finomabb fűszálakat keresé ki a fű közül és e tetténél elmaradt anyja s a többi juhoktól. Mari igen örült, midőn az állatkát látta és úgy látszott, hogy ez is örvend, mert egész szelid volt, ugrált és úgy ette a füvet kezeiből. Mintha már rég ismerte volna őt. Mari utána nyult s megakará tartani, de az elugrott. Mari utána futott, mert nem szerette volna szem elől veszteni az egyetlen élő lényt, mely közelében volt. Eltévedt s senki sem volt közel segítségére: a báránycsoporthat midőn megtalálta, azt hívé, Isten oda irányozá annak utját, hogy ez ismét haza vezesse mert atyjától tudta, hogy az állatok ösztönük által sokkal könnyebben találják haza, mint az emberek. Azért elhatározá magában, hogy a báránycsoporthat követni fogja.

A nap leáldozott, Mari gondolt anyja apja s fivéreire, és hogy haza fog-e érni, mielőtt egészen besetétedik. Ekkor a báránycsoporthat megállt s hallgatódzni látszatott; aztán sebesen elfutott és eltűnt egy facsoport mögött, hol anyja volt, mert ez hívta őt és a báránycsoporthat hallá hangját, midőn megállott és hallgatódzott.

A kis Mari igen fáradt volt és keservesen sirni kezdett, midőn a báránycsoporthat többé, de mégis azon irányban ment, melyet az állatocská vett. Midőn a facsoporthoz ért, mit látott? — Apja házát! Igen valóban az volt, persze meglehetősen távolságban még, de mégis már látható. Igen, a kis fehér báránycsoporthat vezeté őt, és bár igen fáradt volt, mégis futott, míg a házat elérte.

Anyja a szobában ült sirva, kis Marija távozása miatt. Mari befutott, anyja nyakába borult s megcsókoltá őt. G. asszony valóban el volt telve aggodalommal, mert már sok ember szétszakított a praerieben ragadozó állatok által és könnyen lehetett volna ily sorsa a kis Marinak is, mert csak egy nappal ezen történet előtt, az erdő szélén egy párdúc mutatkozott.

Mihelyt Mari hazaért, anyja kezébe vevé a kürtöt s ajtajába állva, néhányszor erősen fuvott rajta. Kevés vártatva a távolságból lövést hallottak azon jel gyanánt, hogy G. ur és fiai megértették őt. Ekkor az anyja hamar elkészíté a vacsorát és nem telt el fél órat míg az apa s a testvérek haza érkeztek. Nagyon örvendtek, hogy Mari ismét egészségesen s szerencsésen itt van és csodálkoztak, hallván, mint mutatá neki a kis báránycsoporthat az utat. Apja térdeire ültette és elmondá neki, mily busak voltak mindnyájan és

mint kell megköszönniök Istennek, hogy annyi veszedelem közül kimenté őt.

Mari is csupa hálaérzet volt Isten iránt, hogy csörgő-kigyó nem harapta őt és borzadt, midőn apja ezen mérges állatokról beszélt neki. Legjobban fájt neki az, hogy szüleinek oly nagy gondot okozott, átfogá mindkettő nyakát, bocsánatot kért tőlük és megígéré nekik, hogy nem lesz többé engedetlen irántuk.

Anyja mondá neki, hogy Istent is kell kérni mi-kép erősítse őt e föltétel megtartásában.

Aztán letérdelt és hálát adott Istennek, hogy gyermekét szerencsésen haza vezeté, és kéré, hogy ő mint most a báránycsoporthat után menve, apja házát feltalálta, úgy ösztönöztesse a szentlélek által és követhesse a tiszta szeplőltelen báránycsoporthat, ki értünk meghalt, a világ bűnét viselte és a ki az ő követőit, az örök hazába és menyeyei atyánk házába fogja vezetni hol sok lakás van azok részére kik Jézust szeretik.

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

FIÓKINTÉZETEK:

Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas,
Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sepsiszentgyörgy, Székelykeresztur, Székelyudvarhely.

Befizetett alaptőke: 1500.000 korona

Takarékbetétek: 8 millió korona.

A takarékoságot a lakosság minden rétegében előmozdítandó, amerikai módon

házi takarékperselyeket

izléss, csinos kivitelben, zárva, kulcsok nélkül **ingyen**, bocsátunk feleink rendelkezésére, a melyek által még a legkisebb összegek is könnyű módon megtakaríthatók. Ezen házi takarékperselyeknek azon nagy előnyük van, hogy azokból pénzt a mi közbejöttünk nélkül kivenni nem lehet és így a fél annak a kísértésnek, hogy a megtakarított pénzt esetleg céltalanul elköltse könnyen elállhat.

Ha legalább egy korona a perselyben összegyűlt, sziveskedjék intézetünkhöz fáradni, a mikor a megtakarított összeget a perselyből a t. cím jelenlétében kivesszük és a betéti könyvecskéjébe javára írjuk. A perselyt zárva, kulcsok nélkül visszaadjuk és a pénzügyítés újból kezdődik.

Tisztelettel

Agrár Takarékpénztár r. t.
Maros Vásárhelyt.

